

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9.3.2009 č.j. CPR-17173/ČJ-2008-9CPR-C241

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Hradec Králové, Inspektorátem cizinecké policie Pardubice ze dne 15.10.2008 č.j. SCPP-00208-15/ČJ-2008-63-HB-CI, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny, a toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že dne 30.01.2008 žalobce podal na zastupitelském úřadu České republiky v Bratislavě žádost o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce je zařazen do evidence nežádoucích osob od 07.08.2008 do 07.08.2011. Provedeným šetřením v dostupných informačních systémech, které policie provozuje, bylo zjištěno, že dne 3.4.2008 bylo Inspektorátem cizinecké policie Pardubice, pracoviště Havlíčkův Brod pod č.j. CPHK-1415-23/ČJ-2008-63PH-SV vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území České republiky, a to na dobu tří let. Proti

tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Odvolací orgán rozhodnutím č.j. CPR-6816/ČJ-2008-9CPR-V243 ze dne 31.07.2008 odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, které nabylo právní moci dne 07.08.2008. Protože bylo shledáno naplnění ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), bylo dne 15.10.2008 pod č.j. SCPP-00208-15/ČJ-2008-63-HB-CI rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal, že správní orgán pouze konstatoval, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, ale nezabýval se tím, zda je v této evidenci veden důvodně. Správní orgán dle mínění žalobce postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Odvolací orgán následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. III.ÚS 260/04, stejně jako z usnesení Ústavního soudu ze dne 12.7.2005, č.j. I ÚS 38/04 vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území. Z článku 14 odst.1 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že svoboda pohybu je zaručena. Z článku 14 odst. 5 Listiny základních práv a svobod je zřejmé, že cizinec může být vyhoštěn jen v případech stanovených zákonem. Spisovým materiálem je doloženo, že žalobci bylo v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Podle článku 28 odst. 1 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, ve znění pozdějších předpisů, vezme hostitelský členský stát před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v úvahu skutečnosti jako je délka pobytu dotčené osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu. Rovněž tyto okolnosti vzal správní orgán v úvahu při posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce se zdržoval na území České republiky neoprávněně, je dospělý, neuváděl žádné zdravotní potíže. V České republice má manželku a dítě, kteří jsou občany Mongolska a kteří ho v případě společného soužití mohou následovat do domovského státu. Odvolací orgán poukázal na skutečnost, že žalobci byl již v době uzavření manželství znám fakt, že se na území České republiky nachází neoprávněně a že bude muset území České republiky opustit. Po přezkoumání předloženého materiálu byl odvolací orgán nucen konstatovat, že podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení dlouhodobého pobytu byly splněny.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně uvedl, že dne 30.1.2008 podal prostřednictvím Zastupitelského úřadu České republiky v Bratislavě žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V průběhu správního řízení správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce je zařazen do evidence nežádoucích osob od 07.08.2008 do 07.08.2011 a s odkazem na tuto skutečnost žádost žalobce zamítl. Ze stejné skutečnosti pak vycházel i odvolací orgán, který odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k tomuto

rozhodnutí mu postačilo pouze to, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, aniž by se dále zabýval námitkami žalobce, které byly uvedeny v odvolání.

Žádost žalobce byla tedy zamítnuta pouze proto, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Správní orgán I. stupně se nijak blíže touto skutečností nezabýval a pouze ji konstatoval s tím, že žalobce je od 07.08.2008 do 07.08.2011 zařazen do evidence nežádoucích osob. Obdobným způsobem postupoval i odvolací správní v rámci odvolacího řízení.

Žalobce následně konstatoval, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 14/2008-63, vydaného v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 406/2006-35, je „správní orgán povinen posoudit, zda žadatel o udělení zvláštního povolení k trvalému pobytu je nežádoucí osobou či nikoli, přičemž při tomto posouzení nemůže vycházet pouze ze zjištění, že žadatel je evidován v evidenci nežádoucích osob. V rámci řízení o žádosti o udělení pobytu musí být v rozhodnutí obsažena úvaha o tom, zda cizinec byl označen za nežádoucí osobu důvodně“ Toto rozhodnutí lze analogicky aplikovat také na žádost žalobce, neboť byla podána jako žádost o udělení pobytu, konkrétně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

Správní orgán I stupně i odvolací orgán v rozporu s výše uvedeným vycházeli pouze ze samotného zjištění, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a neučinili v rámci odůvodnění svých rozhodnutí žádnou úvahu o tom, zda je v této evidenci veden důvodně, přestože žalobce tuto skutečnost v odvolání namítal. Správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán tak postupovali v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žalobce dále namítl, že jeho vedení v evidenci nežádoucích osob je nezákonné, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění ze dne 3.4.2008 č.j. CPHK-1415-23/Čj-2008- 63PH-SV, v návaznosti na rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 31.7.2008, č.j. CPR-6816/ČJ-2008- 9CPR-V243, je nezákonné, protože bylo vydáno v rozporu s ústavním pořádkem a mezinárodními závazky České republiky. Nezákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění spatřuje žalobce v tom, že správní orgán nesprávně a v rozporu se zákonem a mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, v jeho případě posoudil dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, resp. v rámci správního uvážení otázku dopadu rodinného a soukromého života hodnotil jednoznačně v jeho neprospěch. Správnímu orgánu bylo v době vydání rozhodnutí známo, že žalobce žije na území České republiky se svojí v té době těhotnou manželkou, když dne 25.6.2008 se jim narodilo dítě. Manželka i nezletilé dítě mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobce se domnívá, že odůvodnění jeho správního vyhoštění v otázce zásahu do jeho rodinného a soukromého života překračuje hranice správního uvážení a ze strany správních orgánů se jedná spíše o libovůli než o respektování základních práv, které jsou i cizincům garantována ústavním pořádkem a mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána. V této souvislosti se dovolává rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 7 Ca 182/2008-28, v němž byla také řešena otázka přiměřenosti správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince, a to tak, že v rámci správního řízení má být objasněno, zda manželství cizince je funkčním svazkem, který by byl v důsledku správního vyhoštění vážně narušen, nebo zda je manželství svazkem formálním, pro který by správní vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do rodinného života. Soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že v takovém případě, kdy nedojde k řádnému objasnění výše uvedeného, je úvaha o přiměřenosti správního vyhoštění založena na nedostatečném skutkovém zjištění a je z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Obdobně tomu bylo i v případě žalobce, se kterým na území České republiky společně žije také jeho manželka a dítě a správní vyhoštění by tak představovalo nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce.

Žalobce podotkl, že výše uvedené námitky jsou námitkami, které uplatnil již v rámci správního řízení o vyhoštění, nicméně dle jeho názoru je povinen se těmito námitkami ve smyslu toho, co je výše uvedeno, zabývat také správní orgán, který rozhoduje o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny.

Původně žalované Ředitelství služby cizinecké policie navrholo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě správní orgán uvedl, že skutečnostmi uvedenými v žalobě se již zabýval v rámci odvolacího řízení, a k věci se tak vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona č. 326/1999 Sb., provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost odvolacího orgánu ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Skutkový stav, z něhož správní orgány obou stupňů vycházely při vydání rozhodnutí, je patrný z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bylo konstatováno shora.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, nejde-li o případy uvedené v § 180i odst. 2.

Podle § 56 odst. 1 písm. c/ zákona č. 326/1999 Sb., vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.

Podle § 154 odst. 3 písm. b/ zákona č. 326/1999 Sb., policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci uvážil takto:

Nelze přisvědčit námitce, že správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vyšly pouze ze zjištění, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, aniž by se zabývaly tím, zda je v této evidenci veden důvodně. Jak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i z rozhodnutí odvolacího orgánu je zřejmé, že správní orgány zkoumaly opodstatněnost zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob. Řádně přitom zjistily důvod, který vedl k zařazení žalobce do této evidence, a to existenci předchozího pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Tato skutečnost, tj. pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, bez dalšího plně opodstatňuje označení žalobce za nežádoucí osobu, jak vyplývá z ustanovení § 154 odst. 3 písm. b/ zákona č. 326/1999 Sb. Ke shodnému závěru

ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 16.4.2008 č.j. 1 As 14/2008 – 63. Nejvyšší správní soud zde výslovně konstatoval, že „*je evidentní, že důvod existence označení stěžovatele za nežádoucí osobu existoval, neboť ve smyslu § 154 odst. 3 písm. b/ zákona o pobytu cizinců existovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.*“ Lze shrnout, že odvolací orgán v řízení dostatečně posoudil důvodnost vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob, přičemž k závěru o důvodnosti vedení žalobce v této evidenci plně postačovalo zjištění o existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

Námítky, jimiž žalobce brojí proti zákonnosti dříve vydaného pravomocného rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Tyto námítky mohl totiž žalobce účinně uplatňovat pouze v řízení o správním vyhoštění, popř. v žalobě, kterou brojil proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, což ostatně také učinil. Při rozhodování o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu však správní orgán nebyl oprávněn posuzovat zákonnost pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě byl žalobce označen za nežádoucí osobu. Ve vztahu k uvedenému pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce platí, a to i pro správní orgán, zásada presumpce správnosti a zákonnosti správního aktu. Proto také nebylo důvodu, aby se odvolací orgán zabýval těmi odvolacími argumenty, které se upínaly k již ukončenému řízení o správním vyhoštění žalobce a jimiž žalobce zpochybňoval zákonnost pravomocného rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

S těmito argumenty se ostatně již v minulosti zabýval a vypořádal Městský soud v Praze, a to v řízení o žalobě, kterou žalobce u zdejšího soudu podal proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.7.2008, č.j. CPR-6816/ČJ-2008- 9CPR-V243. Soud tuto žalobu rozsudkem ze dne 17.12.2010 č.j. 11 Ca 291/2008 – 29 zamítl poté, co obsahově totožné žalobní námítky ohledně nesprávného posouzení dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce neshledal důvodnými. Pouze pro úplnost soud uvádí, že proti zamítavému rozsudku žalobce kasační stížnost nepodal.

Neobstojí ani poukaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.1.2009 č.j. 7 Ca 182/2008 – 28. Důvodem, pro který zdejší soud uvedeným rozsudkem zrušil žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu, byla skutečnost, že v rozhodnutí nebyl dostatečně posouzen dopad správního vyhoštění do rodinného a soukromého života cizince. V případě žalobce však k takovému pochybení ze strany správního orgánu nedošlo, o čemž svědčí výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 17.12.2010 č.j. 11 Ca 291/2008 – 29 týkající se přímo žalobce, kterým soud potvrdil zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a žalobu zamítl poté, co věcně přezkoumal žalobcovy námítky ohledně nesprávného posouzení dopadu rozhodnutí o vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a tyto neshledal opodstatněnými.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.